

ἔδειχνε πάλιν τὰς ἐπιστολάς καὶ θὰ ἔλεγεν : ἡ μοῦ ἀφίνετε ὅ,τι σὰς ἔκλεψα, ἢ σὰς καταγγέλλω εἰς τὸν Ἀσλάνην.

Τὸ κλαπὲν ἦτο ἐν κασσετινάκι, ὀνύχον εἰς τὴν πενθερὰν, περιέχον χρήματα καὶ κοσμήματα ἀξίας τριῶν χιλιάδων δραχμῶν. Εὐθύς ὡς ἐκλάπη, καὶ ἡ κλοπὴ καταγγέλλθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ πενθερὰ καὶ ἡ σύζυγος ἐξέφραξαν ὑπονοίξας μήπως ὁ κλέψας ἦτο ὁ Χανιώτης, διότι αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ κατατόπια τοῦ σπητιοῦ.

Ἐδῶ βεβαίως ἐμφανίζεται σκοτεινόν τι σημεῖον τῆς ἀνακρίσεως, τοῦτο : πῶς δὲν ἐφοβήθησαν ἡ σύζυγος καὶ ἡ μήτηρ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Χανιώτη, ὅτε αὐτὸς καταγγέλλετο ὡς κλέπτης ; Κατὰ τὴν δίκην βεβαίως θὰ διευκρινισθῇ τὸ σημεῖον αὐτό· οὐχ' ἦττον καὶ τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ κυρίως ἀναπτυσσόμενον πάθος πρὸς τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματα, ἡ ἐπικρατήσασα ἐπομένως φιλαργυρία, ἡ ἀπερσιζομένη ἴσως ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὰ πῇ φοβούμενος καὶ αὐτὸς τάχα τὸν Ἀσλάνην, ἡ γενναία ἐλπίς ὅτι μπορεῖ συλλαμβανομένου τοῦ Χανιώτη ὡς κλέπτου νὰ τὸν ξεκάμουν ἅπαξ διὰ παντός, ὅλα αὐτὰ διασαφίζουν κάπως νομίζομεν τὴν κατὰ πρώτην ὄψιν ὡς τόλμημα φαινομένην καταγγελίαν τοῦ Χανιώτη ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἐδείκνυε μεγάλην ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κλοπῆς, καθ' ὅλον τὸ τρίτημερον διάστημα τῆς κρατήσεως ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ τοῦ Χανιώτη. Ἐνῶ ὁ Ἀσλάνης ἐφαίνετο καὶ λυπημένος καὶ ὀργισμένος διὰ τὸ συμβῆναι, ἡ μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ἡν ἀνήκον τὰ κλαπέντα—καὶ γνωρίζομεν τί θηρία γίνονται αἱ γραῖαι, ὅταν ταῖς ἀφαιρεθῇ καμμίκα καρφίτσα,—ἐζήτει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, λέγουσα : τί λυπᾶσαι δὲ καὶ σὺ τόσον πολὺ, τί νὰ γίνῃ, τώρα χάθηκαν ποὺ χάθηκαν. Ἰσως μάλιστα καὶ μετενόησαν, διότι ἐν τῇ πρώτῃ ὀρμῇ τῆς ἀπωλείας τῶν κοσμημάτων ἐξεφράσθησαν κατὰ τοῦ Χανιώτη καὶ προτεπάθουν τώρα νὰ ἐπανορθώσουν τὸ λάθος των.

Ὁ Χανιώτης, ὅπως σὰς εἶπομεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, διεμαρτύρετο ὅλον ἐν ὅτι αὐτὸς δὲν εἶνε κλέπτης, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸ κλοπὴ, ὅτι εἶνε κάτι ἄλλο, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ πῇ. Ὁ Ἀσλάνης ἤρχισε πλέον ν' ἀγωνιᾷ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο. Ὀλίγα ἀστυνομικὰ ραπίσματα κατὰ τοῦ Χανιώτη ἤρκεσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν ὁμολογίαν ὅτι αὐτὸς ἀφῆρσε τὰ πράγματα, ἀλλ' ὅτι τὰ ἀφῆρσε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐξομολόγησις ὅλου τοῦ φρικτοῦ δράματος, ὅπερ, ὡς τὰ ἐπιτυγχάνοντα δράματα εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μητροπόλεις ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ ἑκατοστίας φορῶν, ἐπαναλαμβάνετο καὶ αὐτὸ ἐπὶ μῆνας ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἀτυχοῦς Ἀσλάνη.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀσλάνην τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Χανιώτη μετὰ τὴν παράβολον πεποιθήσιν, ἣν καὶ τώρα ἀκόμη ἔχει, ὅτι ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὰ κλαπέντα προσεκάλεσε κατ' ἀντιπαράστασιν τὸν Ἀσλάνην μετὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν πενθερὰν καὶ τὸν κλέπτην Χανιώτην ἐνώπιον αὐτοῦ ἵνα ἐξακριβωθῇ ἡ αὐτότης τῶν ἀντικειμένων καὶ ἵνα ἀποπειραθῇ τὴν συμφιλίωσιν τῶν συζύγων.

Ὁ Διευθυντὴς ἀφοῦ ἐπετίμησε βαρέως τὸν Χανιώτην, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Ἀσλάνην, τοῦ λέγει μετὰ τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἀφελῆ γλῶσσάν του : Βρὲ Γιάννη, πάρε τὴν γυναῖκά σου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι εἶνε ἀθώα, ὅτι λέγει αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος εἶνε ψεῦδη.

Ὁ Ἀσλάνης ἠρώτησε τὸν Διευθυντὴν :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοῦ κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Χανιώτην τοῦ λέγει :

— Εἶνε βέβαιον ὅτι με ἀτίμασες ;

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος ἐν ὄλῃ τῇ θρασύτητι.

— Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξεις ;

— Βέβαια, ἔχω μάρτυρας.

Τότε ἐβγαλε τὸ ρεβόλβερ τοῦ ὁ Ἀσλάνης, τὸ ὅποιον φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Χανιώτη, πεσόντος ἀμέσως κάτω.

Ἐστράφη αὐθόρῃ κατὰ τῆς γυναικὸς του, ἀλλὰ τυχαίως δὲν ἐξεπυροτορήθη τὸ πολυκροτον καὶ ἐνῶ ἡτοιμάζετο διὰ δευτέραν φορὰν, παρενέβη ὁ στιβαρὸς βοσκίον τοῦ Διευθυντοῦ, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου ὠχυρώθη ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ἀσλάνης ἀφωπλίσθη.

Ἡ Ἀθηνᾶ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Διευθυντοῦ, ἔτρεμεν ὡς φύλλον καὶ ἦτο λευκὴ ὡς κηρός. Ὁ Ἀσλάνης ἐτέθη ὑπὸ κράτην, ὁ Χανιώτης ἐστάλη εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ βασιλέως ἐγένετο, κατὰ τὰ συνειθισμένα, ἡ ἐπίσημος ἐν τῇ Μητροπόλει δοξολογία.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐπληροῦτο ἡ ὁδὸς καὶ οἱ ἐξώσταί τῶν παρακειμένων οἰκιῶν ὑπὸ περιέργων περὶ τὴν 10ην δὲ π. μ. παρετάσσετο τὸ πυροβολικὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ παρὰ τὴν Μητρόπολιν, ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ 145 σκαπανεῖς καὶ 80 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ καὶ εἰκοσὰς ἐφίππων χωροφυλάκων κατεσπείρετο εἰς διάφορα μέρη.

Τρεῖς μόνον ἰκίαι παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος συμμετέχουσιν ἐπίσημως τῆς ἑορτῆς, ἔχουσιν στολισμένους τοὺς ἐξώστας των με σημαίας· καθ' ὅσον δὲ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἑρμ. ὕ μίαν μόνον κυματίζει ἄνω τῆς θύρας τοῦ χρυσοπώλου κ. Σπηλιόπουλου τὸν ἀναγνόντα, τὴν ὁδὸν στολίζουσιν, ὅχι ὅμως διὰ λογαριασμὸν βασιλικῶν τελετῶν, ἀλλὰ σημαῖαι, νεότητος καὶ χάριτος.

Ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων παρατηρεῖται ἑκτακτος κάπως συνῶθησις ἐνεκα τῆς περιεργείας τῶν πολλῶν νὰ προεῖδωσι τὸν ἡγεμόνα καὶ τοὺς Βουλγάρους καὶ τὰ καλπάκια των, τὰ ὑπὸ τῆς αὐλῆς φιλοξενούμενα· ἐπειδὴ δὲ περὶ φιλοξενίας ὁ λόγος, διακρίνονται μερικὰ ἐρμαῖκα μπαλκόνια, ξενίζοντα Σμυρναϊκῆς ὁμορφίας.

Προηγούνται, διευθυνόμενα εἰς τὴν Μητρόπολιν τὰ ὀχήματα τῶν πρέσβων, καὶ τῶν ὑπουργῶν, ἐν οἷς τοῦ κ. Τρικούπη, ὑπὸ τοὺς ἥχους τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν μουσικῶν.

Περὶ τὴν 10 1)2 ἀνεφάνησαν αἱ ἄμαξαι τῆς αὐλῆς, ὁκτώ, φέρουσαι βασιλεῖς καὶ ξένους, ὑπασπιστάς καὶ ἀκολούθους. Ἐν μεγαλοπρεπεῖ θεορίππῳ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐκ δεξιῶν τὸν ἡγεμόνα, ἀπέναντι δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος καὶ τὸν διάδοχον. Ἡ βασίλισσα φέρει τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἀντικρὺ τῆς ὑπὸ ροδοπὴν ἐσθῆτα ἡ Ἀλεξάνδρα. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, κροτούντων τῶν τελευταίων κανονοβολισμῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἀνέρχονται εἰς τὰ

ἀνάκτορα τὰ ποικίλα ἐπίσημα καὶ ἡμισπίσημα ὀχήματα, καὶ ἡσυχάζομεν.

Χθὲς περὶ τὴν 9ην ὥραν ὁ πρωθυπουργὸς παρῆν εἰς τὰ ἀνάκτορα εἰς τὸ τσαϊ, ἔπειτα δὲ συνειργάσθη μετὰ τοῦ Βασιλέως.

Παράστημα ἀντηλλάγησαν βουλγαρικά εἰς τοὺς ἰδιούς μας καὶ ἑλληνικά εἰς τοὺς ἀκολούθους τοῦ ἡγεμόνος.

Σήμερον ἀνεχώρησε περὶ τὴν 11 καὶ ἡμέσειαν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἔτσι τελειώνει καὶ αὕτῃ ἡ δουλειά.

Τὴν ἀνάκρισιν τῆς ὑποθέσεως Ἀσλάνη ἐπερρίωσε χθὲς ὁ ἀνακριτὴς κ. Δραγούμεης. Ἦδη πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ πρότασιν παρὰπομπῆς ἢ μὴ εἰς τὸ Συμβούλιον ὁ κ. εἰσαγγελεὺς, ὅστις καθ' ἃ πληροπορούμεθα εἶνε ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς, ἀν καὶ ἡ εἰσαγγελία ἀπὸ τοῦδε ἐσχημάτισε πεποίθησιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἀσλάνη, ἣν θὰ ζητήσῃ ἀπ' ἀκροατηρίου. Ἡ νέα σύνοδος τοῦ ἐνταῦθα κακουργιοδικείου ἀρχεται ἀπὸ τῆς 30 Ἀπριλίου. Δικασθῆσονται δὲ καὶ αἱ δύο δίκαι, ἡ τοῦ Ἀσλάνη ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως καὶ ἡ τοῦ Χανιώτη ἐπὶ κλοπῇ.

Αὔριον λοιπὸν ἡ μεγάλη-ἐορτὴ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὸν Γεννάδιον.

Ὁ ἀκατάβλητος χοροσυνθέτης κ. Ν. Μηλιαρέσης λίαν προσεχῶς θὰ ἐκδώσῃ ὅλα τὰ ἔργα του ἐν Ἰταλίᾳ, ἄξιος διὰ τοῦτο πάσης ὑποστηρίξεως.

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ ΜΑΣ)

Πάτρας, 21 Ἀπριλίου 1883

Τὴν 10ην ὥραν τῆς παρελθούσης Τρίτης πλήθος πολὺ περιέμεναν εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν κ. Δεληγιάννην, ἀφικνυόμενον, κατὰ τὰ ἀνακοινωθέντα, τὴν ὥραν ἐκείνην.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ἐφάνη ἐρχόμενον ἀτμόπλοιον καὶ ἀμέσως ἐξεκίνησαν αἱ λέμβοι μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ μουσικὴ κατήρχετο ἐκ τῆς πλατείας παιανίζουσα, βεγγαλικά φῶτα ἀνήφθησαν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιεμένετο ν' ἀποβιβασθῇ ὁ κ. Δεληγιάννης.

Ἄλλ' ὅλα ἀπάτη!

Δὲν ἦτο τὸ κομίζον τὸν κ. Δεληγιάννην ἀτμόπλοιον, ἀλλ' ἡ Ἴρις, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγον εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ λιμένος κατευθυνομένη εἰς Κόρινθον καὶ ἡ ὁποία ἐπέστρεψεν διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν μείναντα ἔξω μηχανικὸν τῆς.

Ἡ ὥρα ἐν τούτοις παρήρχετο, ἀτμόπλοιον ἄλλο δὲν ἐφαίνετο, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόσμος ἤρχισε ν' ἀποχωρῇ. Ἄλλως τε ψυχρὸς ἄνεμος ἤρχισε νὰ κατέρχεται ἐκ τῶν ὀρέων καὶ ἐκινδύνευον οἱ ἄνθρωποι νὰρπάξωσι καμμίαν Δεληγιαννίτιδα, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐνὸς δικηγόρου.

Ἐφθασε τὸ μεσονύκτιον καὶ τότε μόλις ἐφάνη κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου ἀμυδρὸν τὸ φῶς ἀτμοπλοίου.

Καὶ ἰδοὺ πάλιν αἱ φωναὶ τῶν λεμβούχων, ἡ μουσικὴ παι-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 4'3)

Ὁ κῆπος, ὃν περιβάλλουσι τοῖχοι κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι δενδροστοιχίαι, εἶναι εὐρύς, κατὰφυτος ἐκ λοχμῶν, ἐριμμένων φιλοκάλως καθ' ὅλα τὰ μέρη μετὰ ὥραιον λειμῶνος εἰς τὸ ἡραιωμένον κέντρον ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν καλαθοειδῶν πρασιῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος δεξαμενὴ μετὰ πίδακος, ἐκτινάσσοντος περὶ ἑαυτὸν τὸ ὕδωρ, ὡς βροχὴν ἀδαμαντίνην. Εἰς τὰς δενδροστοιχίας καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι.

Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἀληθὲς Ἑδέμ· μικρὰ γωνία τοῦ Παρδείσου.

Ὁμοί ! ἡ τερπνὴ αὕτη κατοικία, ἐν ἣ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ χαρὰ καὶ εὐθυμία, τρυφερά βλέμματα, θελκτικὰ μειδιάματα, παιδικοὶ εὐθυμοὶ γέλωτες ἢ γλυκὰ ψιθυρίσματα ἐρωτικῶν

ὄντων, εἶναι κατοικία παράφρονος νεάνιδος, ἥς τὸ λογικὸν φαίνεται ὅτι διὰ παντὸς ἐξέλιπε.

Καὶ μολαταῦτα τὴν περιποιῶνται τόσον πολὺ, ἔχει θαλαμηπόλον ἡμερωτάτην, ὑπομονητικὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων, πρόθυμον νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἀσθενοῦς παιδὸς, καὶ ἐπαγρυπνοῦσαν διηνεχῶς ἐπ' αὐτῆς. Παρ' αὐτῇ καὶ δι' αὐτὴν διαμένων ἐν τῷ οἴκῳ ὑπῆρχε σοφὸς φρενολόγος ἱατρός, ὁ δόκτωρ Λέγενδρος, ἀνὴρ πεντηκοντούτης λίαν πεπειραμένος, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχεις προώρως ἐλευκάνθησαν διὰ τῆς ἀκαταπαύστου ἐργασίας.

Ὁ δόκτωρ Λέγενδρος οὐδέποτε διηύθυνε νοσοκομεῖον, οὐδὲ κατέλαβε θέσιν ἐν τοῖς τοῦ κράτους ἢ τοῖς τῶν Παρισίων, ἀλλ' εἶναι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν περιφανὴς διὰ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του περὶ τῶν νευριτίδων καὶ ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν πνευματικῶν παθήσεων.

Προσηνέχθησαν αὐτῷ ὑψηλαὶ θέσεις, ἃς δὲν ἐδέχθη, ὅπως τηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ μείνῃ ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὰ ἔργα του. Ὁ δόκτωρ Λέγενδρος πλεῖστα συνέγραψεν, ἀφιερῶσας τὸν βίον του εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀφωσιωθείς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ δὲν ἐπλούτισε. Τὰ συγγράμματά του πωλοῦνται, ἀλλὰ τὰς μεγάλας ὠφελείας καρποῦνται οἱ ἐκδόται.

Τὸ παρελθὸν ἔτος, ἡμέραν τινα τοῦ Αὐγούστου, ἀνὴρ καλοσυνδεδυμένος καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ἦλθεν εἰς τὴν μετρίαν κατοικίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐδὸν Βιέ Κολομβιέ.